

ΤΟ «ΣΧΟΙΝΑΚΙ» ΤΗΣ ΝΑΝΤΙΑΣ ΔΡΑΚΟΥΛΑ: ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΜΙΑΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ

Νεκτάριος-Γεώργιος Κωνσταντινίδης

Στο θεατρικό έργο, με τον χαρακτηριστικό τίτλο, *Το σχοινάκι*, η Νάντια Δρακούλα παρουσιάζει μια πινακοθήκη δραματικών προσώπων που δίνουν την εντύπωση ότι «ταξίδεψαν» πολύ μέσα στον χρόνο μέχρι να βρεθούν κοντά μας. Έρχονται πράγματι σαν σιλουέτες συμβόλου για να επικυρώσουν το τρίγωνο το οποίο σχηματοποιείται από το πριν, το τώρα και το μετά¹. Ο χρόνος, επομένως, αποτελεί μοχλό της κίνησης προς τις κατευθύνσεις εκείνες που οριοθετούν, σε τελευταία ανάλυση, την ίδια την ύπαρξη². Η Νάντια Δρακούλα, στο έργο αυτό, που κυκλοφόρησε για πρώτη φορά το 2015 από τις εκδόσεις Ευρασία, φιλοδοξεί να συνδέσει, όσο γίνεται πιο αρμονικά, την ιστορία που γίνεται μύθος³: ο μύθος του ασχημόπαπου που γίνεται κύκνος, το παιδί της εφηβείας που γίνεται θύμα βιασμού του καιρού για να περάσει στη χειραφέτηση, ο μύθος της γυναίκας που έχει πλέον τον καιρό με το μέρος της αλλά, παρ' όλα αυτά, ο παλιός μεγάλος θυμός την ωθεί στην εκδίκηση.

Η πρωταγωνίστρια Λιζ Μίτσελ επιστρέφει μετά από μακρόχρονη απουσία στον χώρο της χαίνουσας πληγής για να ξαναζήσει ένα παιδικό μαρτύριο από τα μαθητικά χρόνια, αν και γνωρίζει ότι το δράμα έχει πλέον, κατά κάποιον τρόπο, ολοκληρώσει τον κύκλο του κι έχει προ πολλού επέλθει η κάθαρση⁴. Εντούτοις, η τελευταία παρατήρηση μπορεί και να μην ισχύει, δεδομένου ότι η Λιζ δεν έπαψε ποτέ να βιώνει το άλγος μιας τιμωρίας που προσπαθεί να ξεχάσει. Επήλθε άραγε η κάθαρση; Οι μνήμες είναι ακόμα ζωντανές και δεν έχει τίποτα, καθώς φαίνεται, τακτοποιηθεί. Ούτως ή άλλως, τα παιδιά – πρωταγωνιστές των μικρών εγκλημάτων του σχολείου είναι πάντα εκεί, ώριμοι άνθρωποι πια, με βαθιά μολαταύτα ριζωμένη μέσα τους την αναλγησία, τη χαιρεκακία και όλα όσα αυτό συνεπάγεται. Ωστόσο, η Λιζ Μίτσελ επιστρέφει στον «τόπο του εγκλήματος», στη μικρή πόλη που την ανέθρεψε, για δύο λόγους: α) επειδή κληρονόμησε από τη θεία της ένα σπίτι και β) για να μείνει λίγο μακριά από τον σύζυγό της καθώς η σχέση τους διανύει μια κρίση. Επιπροσθέτως, η Λιζ εγγράφει τον Σιντ, τον πεντάχρονο γιο της, στο σχολείο όπου φοιτούσε η ίδια, στον τόπο δηλαδή που γνώρισε τη βίαιη συμπεριφορά των συμμαθητών της. Το γεγονός αυτό έχει τραυματίσει βαθιά τη Λιζ τόσο στο σώμα όσο και στην ψυχή. Στο σημείο αυτό, διερωτάται ο αναγνώστης/θεατής/ακροατής «γιατί επιστρέφει στο σχολείο